

Żniwo

Nasza współczesność

„A nieprzyjaciel, który go posiał, to diabeł, a żniwo, to koniec świata, żeńcy zaś, to aniołowie” —
Mat. 13:39.

Powyższy tekst jest fragmentem podanego przez Jezusa wyjaśnienia przypowieści o pszenicy i kąkolu, która była siódmą z kolei przypowieścią z serii zapisanej w 13 rozdziale Ewangelii Mateusza. Greckie słowo przetłumaczone w KJV jako „świat” to *aionos*, co oznacza „wiek”. Tak też jest ono oddane w RVIC i wielu innych klarownych przekładach, w tym NIV, ESV, New King James, NASB, Amplified, Good News, Young’s Literal i Rotherham.

Greckie słowo przetłumaczone jako „koniec” jest również godne zainteresowania. Słowo *telos* może odnosić się do czasu kończącego dany okres lub do ostatecznego rozstrzygnięcia, podobnie jak słowo „koniec” w języku angielskim może być używane w różny sposób. Słowo występujące w Mat. 13:39 jest jednak mniej pojemne. Jest to *sunteleia*, która odnosi się nie do ostatecznego punktu rozstrzygnięcia, lecz do końcówki danego okresu. „Słowo to nie oznacza kresu, lecz bieg wydarzeń prowadzący do wyznaczonego punktu kulminacyjnego” (*Vine’s Expository Dictionary*).

Zatem żniwo, tak jak zostało użyte w tej przypowieści, odnosi się do okresu kończącego wiek, w tym przypadku obecny Wiek Ewangelii. Bracia na ogół zgadzają się, że znajdujemy się w końcowym okresie wieku. Nawet szerzej w świecie chrześcijańskim powszechny jest pogląd, że znajdujemy się w czasie końcowym, odmiennym od wcześniejszych czasów i zmierzającym do punktu kulminacyjnego.

Wiek Żydowski również miał okres żniwa, zbierania tych, którzy mieli wiarę w Izraelu, do nowo otwartego przywileju niebiańskiego powołania. W Jan 4 odnotowano, jak Jezus mówił o tym, gdy dostrzegł dojrzałe zainteresowanie wielu w Samarii. „Czy wy nie mówicie: Jeszcze cztery miesiące, a nadejdzie żniwo? Otóż mówię wam: Podnieście oczy swoje i spójrzcie na pola, że już są dojrzałe do żniwa” – Jan 4:35.

Można uznać, że żniwo tamtego czasu trwało od 29 roku, kiedy Jezus został ochrzczony, aż do roku rozpoczynającego się jesienią 69 roku, podczas którego nastąpiło zniszczenie świątyni w Jerozolimie przez Rzymian. To zakończyło okres sposobności dla Izraela. Upadek Jerozolimy w 70 roku nastąpił wraz z końcem

trzech rzymskich kampanii wojennych skierowanych przeciwko Izraelowi w latach 66, 67 i 70. Była to część wyroku przeciwko Izraelowi za odrzucenie Mesjasza.

Przypomina nam to, że kiedy król Dawid został odrzucony przez Izrael, na rzecz swojego zbuntowanego syna Absaloma, ten drugi zaplątał się swoimi długimi włosami w dąb, a kres jego życiu położyły trzy strzały skierowane w jego serce. „Joab odpowiedział: W takim razie nie będę się dłużej przy tobie zatrzymywał. Potem wziął trzy włócznie do ręki i wbił je w serce Absaloma, gdy ten jeszcze żywy wisiał na dębie” – 2 Sam. 18:14. Być może Absalom przedstawia Izraela, oddanego zarządzeniom Przymierza Zakonu, lecz zbuntowanego przeciwko Chrystusowi i cierpiącego z powodu zakończenia swojej narodowej egzystencji.

Zakończenie żniwa żydowskiego może być przedłużone do 73 roku, kiedy to upadła ostatnia żydowska twierdza, Masada. Czterdzieści lat upłynęło od 33 roku, gdy Jezus umarł i otworzył niebiańskie powołanie, do 73 roku. Kolejny cios spadł na Izrael w 135 roku, gdy Rzymianie stłumili bunt Bar Kochby i sprawili, że utrata Jerozolimy przez Izrael stała się jeszcze bardziej dotkliwa.

Jak Wiek Ewangelii jest dłuższy od Wieku Żydowskiego, tak żniwo Wieku Ewangelii jest dłuższe od żniwa Wieku Żydowskiego. Już 149 lat upłynęło od rozpoczęcia żniwa Wieku Ewangelii w 1874 roku, co stanowi okres dłuższy niż jakkolwiek dająca się ustalić długość żniwa Wieku Żydowskiego. I wygląda na to, że pozostało nam być może jeszcze jedno pokolenie, zanim nastanie Królestwo.

Obj. 14:14

Innym świadectwem dotyczącym żniwa Wieku Ewangelii jest Obj. 14:14. Werset ten opisuje Jezusa, Syna Człowieczego, z sierpem w ręku, przygotowanego do pracy żniwa. „Mający na głowie swojej złotą koronę”, co wskazuje na obecność Jezusa posiadającego królewski autorytet.

W następnym wersecie inny anioł „wyszedł ze świątyni, wołając donośnym głosem na tego, który siedział na obłoku: Zapuść sierp swój i żnij, gdyż nastąpiła pora żniwa i dojrzało żniwo ziemi”. Zgodnie z tym, o czym mowa w wersecie 15, Jezus przystąpił do działania.

Nasuwa się pytanie, kogo lub co reprezentuje ten drugi anioł, który miał upoważnienie do kierowania Jezusem? Nam się wydaje, że ten rozkazujący anioł reprezentuje autorytet prorocstwa czasowego, które pochodzi od Bo-

ga. Zauważmy wyrażenie: „nastąpiła **póra** żniwa”.

Księga Daniela zawiera sześć proroczych czasowych, które bracia studiowali przez wiele lat. Dotyczą one 490, 2300, 2520, 1260, 1290 i 1335 lat. Ostatnie z nich zamyka Księgę Daniela. To właśnie ono podaje nam czas powstania Michała, aby zakończyć Wiek Ewangelii i rozpocząć Wiek Tysiąclecia.

To proroctwo odnosi się do okresu 1335 dni. W proroctwach dotyczących długiego okresu wypełnieniem dni są jednak lata, co zostało ujęte w Ezech. 4:6: „wyznaczam ci po jednym dniu za każdy rok”.

12 rozdział Księgi Daniela zawiera trzy ostatnie prorocze czasowe wymienione powyżej: lata 1260, 1290 i 1335. Wszystkie one rozpoczęły się od tego samego roku, a każdy z nich rzutuje na kolejny kamień milowy prowadzący do czasu, gdy – jak mówi werset otwierający rozdział 12 – Michał „powstanie” w królewskiej władzy.

Aby zapewnić bezpieczną podstawę dla czasu zamknięcia 1335 lat, pierwsze z tych trzech proroczych, 1260 lat, jest przedstawione w Biblii siedem razy: dwa razy w Księdze Daniela i pięć razy w Księdze Objawienia.

Dwa przypadki pojawiające się w Księdze Daniela przedstawiają 1260 lat w sposób zaszyfrowany, jako 3½ proroczych „czasów” (Dan. 7:25; 12:7) ¹. Można by przypuszczać, że „czas” oznacza tutaj „rok”. Jak jednak powinniśmy liczyć długość tego roku, aby poznać dokładną liczbę dni, symbolicznych lat, które są zamierzone?

Odpowiedź na to pytanie można znaleźć w pięciokrotnym powtórzeniu tego prorocstwa w Objawieniu. Pojawienie się tego prorocstwa w Objawieniu uwidacznia również, że ten proroczy okres rozpoczyna się w pewnym okresie Wiek Ewangelii. Objawienie ujawnia bowiem „co się stanie potem” (Obj. 1:19), czyli od czasów Chrystusa naprzód.

W zapisie Obj. 12:14, podobnie jak w Księdze Daniela, podano ten proroczy okres w postaci 3½ czasu („czas, czasy i pół czasu”), co pozwala nam powiązać go z okresem wspomnianym w Księdze Daniela. Ten sam okres został wyrażony jako 42 miesiące w Obj. 11:2 i 13:5 i rzeczywiście, 3½ roku liczy 42 miesiące. Następnie Obj. 11:3 i 12:6 podają ten czas jako 1260 dni – przez co dowiadujemy się, że każdy proroczy miesiąc ma być liczony jako 30 dni. Gdyż 42 miesiące × 30 dni równa się 1260 dni.

Tak więc do czasu napisania Objawienia nie można było znać długości tego okresu ani tego, że będzie on liczony od pewnego momentu podczas Wiek Ewangelii, a nie od jakiegoś wcześniejszego w czasach Starego Testamentu.

Zapis Dan. 12:11 podaje nam, że te prorocze okresy liczy się od wypełnienia Dan. 11:31. Według wersetów Dan. 7:25,27 jest to okres prześladowania świętych, którzy później będą królować z Chrystusem w chwale. W Dan. 11:31 podano, że ten prześladowczy system „zbeczcze świątynię”, Kościół Wiek Ewangelii (1 Kor. 3:16).

Wielkim prześladowcą świętych podczas Wiek Ewangelii był Kościół rzymskokatolicki, a historia powodowanego przez niego prześladowania i męczeństwa ludu Bożego została udokumentowana w drugim Tomie, rozdziale dziewiątym ². Kościół rzymskokatolicki, odprawiając mszę, naucza, że Chrystus jest wielokrotnie ofiarowany za grzech, skutecznie odsuwając na bok daną „raz na zawsze” ofiarę Chrystusa na Kalwarii, reprezentowaną przez „codzienną ofiarę” z Dan. 11:31. Praktyka odpustów, przyjmowanie pieniędzy za odpuścić grzechu, dodała kolejny wymiar do tego problemu.

Kiedy katolicyzm został wyniesiony do dominacji?

Papież, głowa Kościoła Rzymsko-Katolickiego, został ogłoszony religijną głową świata chrześcijańskiego w 533 roku przez cesarza Justyniana. Włochy były jednak w tym czasie kontrolowane przez Ostrogotów. Choć nominalnie byli oni „chrześcijanami”, to jednak byli arianami, a więc nie popierali papieża. Ich stolica Rawenna padła łupem Justyniana w 539 roku. Dzięki temu papież zachował kontrolę nad sprawami religii, lecz także rozszerzył swoją władzę polityczną, gdyż wiosną następnego roku wojska Justyniana wyruszyły do Konstantynopola.

260 lat później był rok 799 ³, kiedy to w dzień Bożego Narodzenia papież koronował Karola Wielkiego, jak gdyby przypisując sobie władzę od Boga nawet nad władcami imperium. Tysiąc lat później papież zmarł jako więzień Francuzów, we Francji, a urząd był nieobsadzony przez kilka miesięcy. Od tego czasu papieństwo już nigdy nie sprawowało szerokiej władzy politycznej.

Zatem 1799 rok oznaczał zarówno zakończenie 1260 lat władzy papieskiej, jak i 1000 lat fałszywego Tysiąclecia papieństwa. To daje podwójne świadectwo, że trzy i pół proroczego czasu papieństwa zakończyło się w 1799 roku. Zatem 1290 dni zakończyło się 30 lat później, w roku 1829, a 1335 dni zakończyło się 45 lat później, w roku 1874.

Daniel 12:12

W Dan. 12:12 czytamy: „**Błogosławiony**, kto **doczeka** a **dojdzie** do tysiąca trzech set trzydziestu i pięciu dni” (BG). To jest krótkie proroctwo, lecz należy zauważyć słowa: błogosławiony, doczeka i dojdzie. Sugerują one

punkt końcowy, na który święci cierpliwie czekali, przez długi czas.

Te trzy słowa występują również w zapisie Łuk. 12:36-37, który odnosi się do świętych oczekujących na powrót Chrystusa przy końcu wieku. Mamy być „podobni do ludzi **oczekujących** pana swego, aby mu zaraz otworzyć, kiedy **powróci** z wesela, **przyjdzie** i zapuka. Błogosławieni owi słudzy, których pan, gdy przyjdzie, zastanie czuwających” (BG).

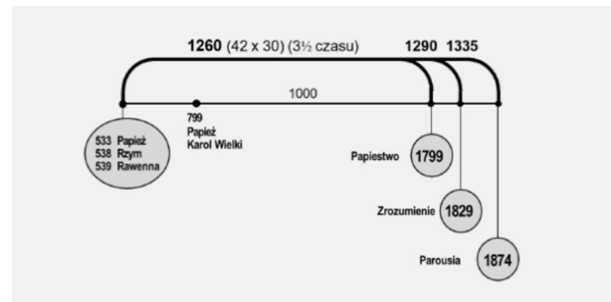
Błogosławieństwo, jakie ma przyjść dla świętych, zostało wyrażone w drugiej części wersetu 37. „Pan [...] się przepasze i posadzi ich przy stole, i przystąpiwszy, będzie im usługiwał”. Odnosi się to do duchowego pokarmu, zrozumienia Bożego Planu Wieków. To zostało przywrócone świętym przez służbę siódmego pośląca. Zrozumienie to nie zostało odzyskane spontanicznie, lecz przez łączenie fragmentów prawdy odkrytej od czasów reformacji, szczególnie od czasu zamknięcia 2300 lat i oczyszczenia klasy świętnicy z różnych szkodliwych błędów.

W poselstwie Jezusa do siódmej fazy Kościoła, Laody-

cei, znajdujemy podobne obietnice. „Stoję u drzwi i **kołaczę**” („**zapuka**” w Łuk. 12:36): „jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną” (Obj. 3:20). Jest to ta sama ucztą duchowego zrozumienia, o której mowa w Ewangelii Łukasza 12:37.

Rok 1874, początek żniwa

W ten sposób proroctwo czasowe określa dla nas początek żniwa. Od tego punktu początkowego znaczymy kolejne zdarzenia podczas żniwa, aż do dziś i dalej. Ten temat podejmujemy w kolejnym artykule.

¹ Przypis numer 181 w RVIC na temat Dan. 12:7, odnosząc się do słowa „czasy”, mówi: „To znaczy dwa razy. Podobnie w rozdziale 7:25. W języku hebrajskim, jeśli do liczby mnogiej nie jest przypisana żadna liczba, to implikuje się minimalną liczbę mnogą – stąd dwa”.

² Tytuł tego rozdziału brzmi „Człowiek grzechu”, co pochodzi z powszechnej wersji 2 Tes. 2:3. W lepszych manuskryptach zamiast tego czytamy: „człowiek bezprawia”. Ta zmiana nie jest kwestią tłumaczenia, lecz różnicą manuskryptów, i to drugie wyrażenie jest powszechnie stosowane w nowszych tłumaczeniach. Zobacz RVIC jako przykład, a także NIV, ESV, NASB, Amplified, Rotherham, The Kingdom Interlinear i inne. Święty Paweł niewątpliwie czerpie z Dan. 11:36, opisując tego, który „zrobi, jak będzie chciał”, omijając zwyczaj i precedens.

³ Patrz artykuł „Here I Stand”, *Beauties of the Truth*, listopad 2017, strona 7, akapit 3. Wyjaśniono tam, że powszechnie znane wydarzenie związane z koronacją Karola Wielkiego przez papieża miało miejsce w dzień Bożego Narodzenia roku, który określilibyśmy jako 799. W tamtych czasach numer roku zmieniano w dzień Bożego Narodzenia, w odróżnieniu od czasów współczesnych, kiedy to numeracja zwiększa się z dniem 1 stycznia. Zatem Boże Narodzenie w roku, który oznaczamy jako 799, w tamtym czasie określano jako przypadające na rok 800.